

Τί δυστυχία νὰ μὴ διατελῇ ὁ νέος ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν ὑπουργῶς ὑπὸ τὴν εὐνοίαν τοῦ κ. Σιβιτανίδου, ὅστις καὶ κατὰ τοῦ παλαιοῦ ἦτο πῦρ καὶ τενεκὲς. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς κατήντησε εὐεργετικώτατος καὶ ὑπ' αὐτὴν ἀκόμα τὴν ἐποψίν. Εἰς τὸ ἐξῆς δὲν ἔχομεν ἀνάγκην νὰ ζητῶμεν πληροφορίας περὶ τῆς τιμιότητος τοῦ δαΐνος ἢ δαΐνος ὑπουργοῦ. Ἀμα καταφέρεται ἐναντίον τῶν ὁ Σιβιτανίδης, ἀποδείξεις ὅτι εἶναι ἄνθρωποι ἀνεπιλήπτου ἠθικοῦ.

Ἴδου ὅτι ἤραμεν καὶ τὸ τιμόμετρόν μας εἰς τὸν κ. Σιβιτανίδην. Ὅχι πάντοτε similia similibus!

Τὸν χρυσὸν φίλον μας **Εὐθύμιον Βλάμη** συγχαίρομεν ἀπὸ καρδίας διπλώσαντα τὴν θεωρητικὴν τοῦ ἐπιτυχίαν καὶ εἰς τὰς πρακτικὰς ἐξετάσεις ὡς ἱατροῦ. Ἀξίζει ἡ ἐπιστήμη νὰ παρακολουθῇ τόσῃ εὐγενῇ αἰσθήματι καὶ ἱποτικὸν χαρακτῆρα οἷος ὁ τοῦ φίλου μας **Βλάμη**.

Ὁ παιδικὸς ὀρίζων ἀπέκτησε ἓνα ἀριστουργηματάκι, τὸ ὁποῖον θὰ ἐξήλευεν ἴσως ὁ ἀνδρικός ὀρίζων. Ἐννοοῦμεν τὸ Παράρτημα τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν, τὰς *Παιδικὰς Σελίδας* τοῦ Αἰμιλίου Βίμαρμένου. Ἀξίζει νὰ τὸ ἴδῃτε καὶ τὰ μὴ παιδιά. Ἡμεῖς τὸ ἐχαρήκαμεν ὅπως χαιρόμεθα χαριτωμένην κοῦκλαν κορασίων. Εἶναι πράγματι κρουκλίτσα, ἐνδεδυμένη κατὰ τὸν τελευταῖον συρμὸν τῶν Καταστημάτων τοῦ κ. Κορομπλᾶ. Τὸ περίεργον δὲ εἶναι ὅτι ἡ Κουκλίτσα ὀμιλεῖ καὶ ὀμιλεῖ πολὺ λογικώτερα καὶ ἀνθρωπότερα τοῦ Δεληγιάννη ἢ τοῦ Ἀζάνες. Ἐνας μᾶς ἔλεγεν ὅτι δὲν ξεύρω ἂν ἡ *Διάπλασις* διέπласε τοὺς παῖδας, γνωρίζω δὲ μὴ ὅτι διέπласεν ἀμίμητον παιδικὸν συγγραφέα τὸν Αἰμιλίον Βίμαρμένον. Αὐτὸ τὸ Αἰμίλιος εἶναι ψευδώνυμον, ἀλλὰ τί τὸ θέλετε τὸ ἀληθινὸ ὄνομα. Ψεῦδος, κυρίαί μου, ψεῦδος· αὐτὸ εἶναι ἡ χάρις σας καὶ αὐτὸ εἶναι ἡ χαρὰ μας.

Ἐκ τοῦ ἀ' ἑθνικοῦ Πνεύματος, μανθάνομεν ὅτι ἡ Κυβέρνησίς μας δὲν ἐθυσίασε μόνον τὴν ἠπειρον, ἀλλὰ καὶ τὴν δημοκρατικότητά της.

Εἰς τὸ τέλος ἀγγελίας προσκαλοῦσης τοὺς φιλεθέρους εἰς τὴν ἐορτὴν ἐκκλησιδίου, ἀναγινώσκεται:

«Οἱ προσερχόμενοι θέλουσι μείνει λίαν εὐχαριστημένοι, διότι ὁ ἱερὸς οὗτος ναὸς ἐπισκευασθεὶς εὐπρεπίσθη, ὁ δὲ περὶ τοῦ αὐτοῦ ἐκαλλωπίσθη διὰ δένδροστοιχίας».

Παραβάλετε ταῦτα πρὸς τὰς εἰδοποιήσεις τῶν ζυθοπωλείων καὶ θέλετε ἰδεῖ ὅτι δὲν διαφέρουσιν εἰμὴ καθόσον ἐκεῖ προστίθεται ὅτι ἀθέλουσι καεὶ καὶ πυροτεχνήματα....»

Ἐὰν καὶ αἱ ἐκκλησίαι μετεποιήθησαν εἰς βιοποριστικὰ μέσα, τότε ἐννοοῦμεν τὴν σπουδὴν τοῦ κ. ὑπουργοῦ νὰ χειροτονήσῃ ἐπισκόπους.

Κύριε Παπαμιχαλόπουλε, κύριε Παπαμιχαλόπουλε.....!!

Τώρα ὅτε ὁ Ἐρυθρὸς Σταυρὸς ἀντὶ τραυματιῶν πολέμου θεραπεύει τραυματίας τῆς τσέπης—τοὺς ἱατροὺς τοὺς ὁποίους ἔστειλεν εἰς Χαλκίδα χωρὶς νὰ εἶναι πόλεμος, μπορεῖ νὰ ὀνομασθῇ χρυσοῦς σταυρὸς.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΑΛΔΕΡΩΝΑ.

Πέτρε Κάλδερωνε μεγάλε, πρέπει νὰ μ' εὐγνωμονῇς,

Γιατὶ οὕτε ἓνα στίχο δὲν ἐχάραξα γιὰ σένα . . .

ὦ! δὲν ἔπρεπε νὰ πάρῃ τὸ βραβεῖο σου κανεὶς,

Τοῦτο ἔπρεπε ὁ Βλάχος νὰ τὸ δώσῃ εἰς ἐμένα.

Souris

ΣΚΕΨΕΙΣ ΦΡΕΝΟΒΛΑΒΟΥΣ

(Ἐκ τῶν ἀνεκδότων μου)

Ὁ σήμερον τρελλὸς
αὐρίον φαίνεται φρόνιμος.

II

Εἶναι ἀπάνθρωπον νὰ ἐνοχλῇ τις ἄνθρωπον καπνίζοντα σιγάρον ἀδάνης. Διατί ἀφίνει τὴν θύραν ἀνοικτήν; Εἶναι εὐκόλον νὰ ἐννοήσῃ τις τὸ διατί; Διὰ νὰ εἰσέρχεται ὁ καπνὸς καὶ εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον, τὸ δωμάτιον τοῦ ὑπρέτου. Ἐχω τὴν μονομανίαν νὰ ἔχω πάντοτε πλησίον μου τὸν ὑπρέτην μου. Ὅσakis καταλαμβάνωμαι ὑπὸ νευρικοῦ ἐρεθισμοῦ καὶ πηδῶ ἢ γράφω ἐπιταφίους λόγους, ὁ ὑπρέτης μου δυσχεστεῖται καὶ θορυβεῖ. Ἴδου δι' ἐμέ τὸ καλλίτερον ναρκωτικὸν τῶν νεύρων μου. Ἡ νύξ, δηλαδὴ ἡ σιωπή. Τί λέγω! Ὁ θάνατος, ἡ καταστροφή—διότι ἡ νύξ ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸν θάνατον καὶ καταστροφὴν—ἐρεθίζει τὰ νεῦρά μου. Περίεργον καὶ τοῦτο. Τὸ σκότος θεωρεῖται ἀπὸ τῶν ἱατρῶν ὡς κατευναστικὸν τῶν νεύρων. Ἀλλ' ἔκαστος κανὼν ἔχει καὶ τὰς ἐξαιρέσεις του· λαμβάνομεν ὁππὺν διὰ νὰ κοιμηθῶμεν καὶ ἐν τούτοις μένομεν ἀγρυπνοὶ καθ' ὅλην τὴν νύκτα.

Ἀλλ' ἂς ἐπανεέλθωμεν εἰς τὸ σιγάρον τῆς ἀδάνης. Μέρος οὐσιώδες τῆς ἀνθρωπίνου εὐτυχίας ἀπαρτίζει καὶ τὸ σιγάρον τῆς ἀδάνης. Διαρκεῖ μίαν περίπου ὥραν, καθ' ἣν ἐν εὐόσμῳ ἀτμοσφαίρᾳ τελεῖται ἡ πέψις.

Ἀφήσατε τοὺς ἱατροὺς ν' ἀναγράφωσι τὴν πεψίνην διὰ νὰ μὴ χωνεύουσιν οἱ ἄνθρωποι, τὸ κρασί τῆς Κίνας διὰ νὰ προκαλῶσι κατάρρους τοῦ στομάχου, τὸ ἔλαιον τοῦ Ὀνίσκου διὰ νὰ κόπτωσι τὴν ὀρεξίν τῶν δυστυχῶν παιδίων καὶ τόσα ἄλλα φάρμακα, ἅτινα οὐδὲν ἕτερον ἐπιφέρουσιν ἀποτέλεσμα ἢ τὴν καταστροφὴν ἀληθῶς τῶν ἀνθρώπων. Ὁ ἐξυπνος ἡξεύρει καλῶς πῶς νὰ χωνεύῃ.

Ἐν σιγάρον ἀδάνης ποῦ φέρει τὸν ἄνθρωπον; Ἀποφασίζει νὰ μεταβῇ εἰς τὴν κλίνην του καὶ εὐρίσκεται εἰς τὸ χαρτοπαίγιον. Ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι κύριος τῶν πράξεων του. Ἀλλὰ τί εἶναι ὁ ἄνθρωπος, τὸ δίπουν τοῦτο ζῶον, ὅπερ ζῇ ἐντὸς τοῦ μεγάλου τούτου φρενοκομείου, τὸ ὁποῖον ἀποκαλοῦμεν κόσμον;

Εἶναι γέννημα οὐρανοῦ ἢ γῆς; Εἶναι ζῶον ἐμφυχον ἢ ἀψυχον;

Εἶναι κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν Θεοῦ ἢ κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν πιθήκων;

Ἐρωτῶ. Ἀλλὰ τὸ νὰ ἐρωτᾷ τις εἶναι εὐκόλον, τὸ νὰ ἀποκρίνηται εἶναι δύσκολον· ἐὰν ἐρώτησῃς θεολόγον, θὰ λάβῃς μίαν ἀπάντησιν· ἐὰν ὀλισθῇ, ἄλλην· ἐὰν δαρδινισθῇ,